

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Řehák & Řehák, v.o.s.**, IČ 260 03 147, se sídlem Chorinova 23, Česká Třebová, zast. Mgr. Petrem Krátkým, advokátem, se sídlem K Blahobytu 2500, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2022, č. j. MV-164540-3/OBP-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2023, č. j. 14 A 30/2022-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policejního prezidia České republiky (dále též „policejní prezidium“) ze dne 23. 8. 2021, č. j. PPR-22535-111/PŘ-2018-990450 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tím žalovaný uložil žalobci pokutu podle § 76d odst. 10 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“), ve výši 200.000 Kč za přestupky podle § 76d odst. 8 písm. a) a § 76d odst. 1 písm. q) téhož zákona. Přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 50 odst. 1 téhož zákona dovezl 45 kusů zbraní kategorie C ze Spolkové republiky Německo do České republiky, aniž k tomu měl potřebné povolení. Přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních se dopustil tím, že v rozporu s § 39 odst. 1 písm. q) téhož zákona neohlásil do deseti pracovních dnů příslušnému útvaru policie změnu ráže 44 kusů zbraní.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou městský soud nadepsaným rozsudkem zamítl. Podotkl, že některé námitky směřovaly proti rozhodnutí o vině žalobce, o které již bylo pravomocně rozhodnuto žalovaným i městským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 34/2021. Námitky shledal pro posuzovanou věc nerelevantní, přičemž v podrobnostech odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2023, č. j. 8 A 34/2021 - 64.

[3] K absenci úmyslu u přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních uvedl, že subjektivní stránka žalobce jakožto právnické osoby je z hlediska posouzení odpovědnosti a výše trestu irelevantní. K vyvození odpovědnosti postačí, že žalobce porušil zákonem stanovenou povinnost, v důsledku čehož došlo k porušení či ohrožení zájmu chráněného zákonem. Konstatování ve vyjádření k žalobě, projednávané pod sp. zn. 8 A 34/2021, nezaložilo legitimní očekávání žalobce, že žalovaný zohlední míru jeho zavinění při určení výše sankce. Byť lze žalovanému uvedenou formulaci vytknout, nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí. Správní orgány správně nepřihlédly při určení výše pokuty k tvrzení žalobce, že nejednal úmyslně. Ze správního spisu ani nevyplývá, že by bylo prokázáno jednání žalobce v omylu. Nevypořádání námitky, že se jednalo o první pochybení žalobce, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost ani nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť z napadeného rozhodnutí lze dovodit, že tuto skutečnost žalovaný nepovažoval za relevantní. Nerelevantní pro posouzení výše uložené pokuty je také to, že k dovozu předmětných zbraní došlo spolu s přepravou dalších zbraní, které nevykazovaly žádné pochybení, ani že centrální registr zbraní (dále též „CRZ“) v době spáchání přestupku umožňoval zadání neplatného povolení. Závažnost skutkových okolností spáchání přestupku nesnižuje ani neupozornění žalobce na vadné podání ze strany policejního útvaru.

[4] Námitka ve vztahu k přestupku dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, že provedená změna ráže zbraní neměla za důsledek změnu kategorie zbraně, se vztahuje toliko k rozhodnutí o vině za přestupek, o které již bylo pravomocně rozhodnuto. Skutečnost, že žalobce zaevidoval do systému CRZ zbraně po jejich přepravě včetně dalšího nakládání s těmito zbraněmi, nelze zohlednit jako polehčující okolnost, jelikož žalobce byl povinen ohlásit změnu ráže zbraně příslušnému útvaru policie. Žalobcem následně provedené úkony neovlivňují závažnost jím spáchaného přestupku, jelikož následovaly až po jeho dokonání.

[5] Žalobci nebyla uložena pokuta za přestupky, ohledně nichž bylo řízení zastaveno. Naopak zastavené části řízení byly vzaty v úvahu ve prospěch žalobce. Při hodnocení výše sankce je nezbytné přihlížet především k povaze a závažnosti spáchaných přestupků, nikoliv k jejich počtu. Žalobcem citovanými rozhodnutími bylo rozhodováno o jiných souborech přestupků, přičemž pokuta uložená napadeným rozhodnutím není vyšší než pokuty uložené v ostatních rozhodnutích zmiňovaných žalobcem. Správní orgány odůvodnily, z jakých důvodů uložily pokutu ve výši 200.000 Kč. Žalobci tak nebyla napadeným rozhodnutím uložena přísnější sankce. Pokuta byla uložena v pětinové výši oproti horní hranici sazby, která pro oba předmětné přestupky činí 1.000.000 Kč. Uložená pokuta není s ohledem na povahu a závažnost spáchaných přestupků zjevně nepřiměřená, a soud proto neshledal prostor pro její moderaci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel je přesvědčen, že jím uplatněné námitky odůvodňují závěr, že pokuta uložená stěžovateli měla být uložena v nižší výši. Městský soud se s žalobními námitkami nevypořádal, případně se s nimi vypořádal nesprávně.

[7] K přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních namítl, že nejednal úmyslně, ale pouze přehlédl, že platnost povolení k přepravě zbraní skončila a uvedl toto povolení do formuláře hlášení přepravy v rámci systému CRZ. Následně nastavil správce systému CRZ tak, aby do něj neplatná povolení již nebylo možné zadat. Nesouhlasí se závěrem soudu, že vyjádření žalovaného k žalobě ohledně okolností rozhodných pro posouzení výše sankce nemohlo založit jeho legitimní očekávání. Pochybení se dopustil poprvé za dobu svého dlouholetého podnikání. Ačkoliv shledal soud námitku stran prvního pochybení stěžovatele nevypořádanou, konstatoval, že nemá vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného. Městský soud obchodní minulost stěžovatele neposoudil jako polehčující okolnost, ale považoval ji, stejně jako správní orgány, za přítěžující okolnost.

[8] Městský soud se nesprávně vypořádal také s postupem policejního útvaru při zpracovávání hlášení o přepravě podaného stěžovatelem. Tato skutečnost je nejzávažnější pro posouzení správnosti výše uložené pokuty. Stejně jako správní orgány soud při stanovení výše pokuty nezohlednil, že policejní útvar se svou nečinností přinejmenším spolupodílel na tom, že dovoz zbraní neproběhl v souladu s právními předpisy. Útvar policie měl v době relevantní k době trvání přepravy reagovat na neplatnost povolení výzvou podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Městský soud se vůbec nezabýval tím, že hlášení přepravy podle § 50 odst. 7 zákona o zbraních je podáním ve smyslu § 37 s. ř., a policejní útvar byl tak povinen učinit výzvu v souladu s tímto ustanovením. Stěžovatel nerozporuje svou vinu za spáchání přestupku. Tyto skutečnosti jsou však relevantní z hlediska rozhodování o výši uložené pokuty. Nemůže jít k tíži stěžovatele, že hlášení přepravy podal pouze jeden den před jejím uskutečněním a spoléhal na to, že hlášení nepodal vadně, neboť z § 50 odst. 7 zákona o zbraních vyplývá, že ohlášení o provedení přepravy je nutné učinit nejpozději jednu hodinu před jejím zahájením.

[9] K přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních stěžovatel poukázal na to, že všechny zbraně řádně zaevidoval bezprostředně po jejich přepravě do České republiky do systému CRZ a uvedl do něj i veškeré další nakládání s těmito zbraněmi. Nenastalo tak žádné narušení ani ohrožení pořádku ve státní správě na úseku zbraní a střeliva. Městský soud se nevypořádal s námitkou nesprávného východiska policejního prezidia pro určení výše pokuty za uvedený přestupek. Policejní prezidium ve svém rozhodnutí formuluje neexistující protiprávní postup stěžovatele spočívající v tom, že ihned po provedení změny ráže předmětných zbraní s těmito nakládal jako se zbraněmi kategorie D. Z tohoto závěru následně vychází při stanovení výše pokuty. Stěžovatel naopak tvrdí, že předmětné zbraně se staly zbraněmi kategorie D až výmazem z CRZ, nikoliv již provedením úprav na nich. Až poté s nimi stěžovatel začal jako se zbraněmi

kategorie D nakládat. Z tohoto důvodu je prvostupňové rozhodnutí nezákonné. Nesouhlasí také se stanoviskem městského soudu, že ze systematiky prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že policejní prezidium při určení výše pokuty nepřihlédlo k jednáním uvedeným na str. 23 až 25 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný.

[10] Městský soud se nedostatečně vypořádal také s otázkou správnosti a přiměřenosti uložené pokuty, a to zejména v souvislosti s předchozími rozhodnutími policejního prezidia a s výší pokut, které byly těmito rozhodnutími stěžovateli postupně ukládány. Stěžovatel poukázal, že v přestupkovém řízení vedeném policejním prezidiem bylo postupně projednáváno celkem šest přestupků stěžovatele, přičemž pravomocně byl stěžovatel shledán vinným pouze dvěma z nich. Přestupek podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních byl hodnocen jako nejzávažnější, ostatní přestupky klasifikaci závažnosti neobsahovaly, tudíž je lze považovat za stejně závažné. Pokuta uložená prvostupňovým rozhodnutím je fakticky nejpřísnější sankcí v porovnání s předchozími fázemi řízení, aniž policejní prezidium učinilo odpovídající úvahu stran závažnosti jednotlivých přestupkových jednání. Z uvedeného hlediska jsou prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelná. Nepřezkoumatelný je také napadený rozsudek, jelikož výše uvedené námitky zůstaly ze strany městského soudu nevypořádané. Ačkoliv postup správních orgánů při stanovení výše pokuty vybočuje z rámce správního uvážení a představuje jejich libovůli, městský soud jejich postup potvrdil.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel pouze opakuje žalobní námitky, které již vypořádal městský soud. K přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních poukázal na to, že subjektivní stránka včetně případného omylu není prvkem objektivní odpovědnosti právnické osoby za přestupek. Skutečnost, že se jednalo o první pochybení ze strany stěžovatele, nebyla správními orgány posouzena jako polehčující okolnost s ohledem na dlouholetou praxi stěžovatele v oblasti vývozu zbraní a střeliva. Skutečnosti, že hlášení přepravy zbraní bylo zaevidováno příslušným útvaru policie až týden po jejím provedení a že policejní prezidium nevyzvalo stěžovatele v souladu s § 37 s. ř., nemůže zprošťovat stěžovatele odpovědnosti za spáchání přestupku ani mít vliv na výši uloženého správního trestu. Uvedené námitky byly správními orgány i městským soudem již řádně vypořádané. Co se týče přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, bylo v průběhu řízení prokázáno, že se jej stěžovatel dopustil. Stěžovatelem uváděná tvrzení jsou nepodložená. Kategorie zbraně je vždy určena jejími aktuálními technickými specifikacemi, přičemž zápis v CRZ o kategorii zbraně nebo rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva o určení kategorie zbraně mají pouze deklaratorní povahu. Rovněž námitky stěžovatele ohledně správnosti a přiměřenosti uložené pokuty byly městským soudem řádně vypořádané. Ve stěžovatelem zmíněných rozhodnutích bylo rozhodováno vždy o jiných souborech přestupků, přičemž výsledná pokuta není vyšší než pokuty uložené v ostatních rozhodnutích.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s.

pokračování

ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Předmětem sporu v nyní projednávané věci je pouze zákonnost a přiměřenost pokuty uložené stěžovateli. Stěžovatel nijak nezpochybňuje, že se předmětných přestupků dopustil. O jeho vině bylo již pravomocně rozhodnuto rozhodnutím policejního prezidia ze dne 10. 8. 2020, č. j. PPR-22535-73/PŘ-2018-990450, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. MV-12473-3/OBP-2021. Zákonnost rozhodnutí žalovaného potvrdil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 8 A 34/2021 – 64, a následně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2023, č. j. 2 As 94/2023 – 24.

Námítky k přestupku podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních

[15] Podle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních *se podnikatel se zbraněmi kategorie A, A-I, B, C nebo C-I nebo střelivem do těchto zbraní nebo podnikatel se sídlem nebo místem podnikání mimo území České republiky dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 50 odst. 1 přepravuje zbraně kategorie A, A-I, B, C nebo C-I nebo střelivo do těchto zbraní bez povolení.*

[16] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že odpovědnost za přestupek právnické osoby je koncipována jako objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. K vyvození odpovědnosti za přestupek tedy postačí samotný fakt porušení či nesplnění povinnosti stanovené zákonem nebo uložené na jeho základě (např. rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006 – 65, č. 1658/2009 Sb. NSS, a ze dne 20. 4. 2018, č. j. 8 As 173/2016 – 35).

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že výrok žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 5. 2021, č. j. MV-12473-5/OBP-2021, projednávané pod sp. zn. 8 A 34/2021, založil stěžovatelovo legitimní očekávání, že žalovaný ve svém rozhodnutí o trestu přihlédne k neúmyslnému spáchání přestupku. Žalovaný ve vyjádření konkrétně uvedl, že „[v] rámci posuzování viny za spáchání předmětného přestupku právnické osoby nemá posuzování úmyslu, omylu ani subjektivní stránky obecně žádný právní význam. (...) Uvedené aspekty mohou mít vliv na posouzení výše uložené pokuty, ale věc byla v předmětné části vrácena nalézacímu orgánu, a tedy o ní nebylo v odvolacím řízení rozhodnuto.“ Z citovaného vyjádření nelze v žádném případě dovozovat, jak tomu činí stěžovatel, že žalovaný uznává existenci stěžovatelem tvrzených okolností, které se v jeho prospěch následně uplatní při rozhodování o výši sankce. Uvedená interpretace je značně zkreslující. Žalovaný pouze připustil, že by k uvedeným okolnostem mohlo být při stanovení výše pokuty přihlédnuto. Zároveň však jasně deklaroval, že vyhodnocení uvedených okolností bude úkolem žalovaného v dalším řízení. Ačkoliv lze žalovanému zvolenou formulaci vytknout, lze přisvědčit městskému soudu, že vyjádření žalovaného nemohlo založit legitimní očekávání stěžovatele.

[18] Stěžovateli lze tedy přisvědčit potud, že žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil možný vliv míry zavinění na posouzení výše uložené pokuty. Žalovaný však následně ve svém rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil, z jakých důvodů nebylo možné při stanovení výše pokuty zohlednit jako polehčující okolnosti přehlédnutí uplynutí doby platnosti povolení k dovozu zbraní ani dovezení zbraní společně se zbraněmi, v jejichž přepravě nenastalo žádné pochybení, a tedy tvrzené zachování dohledu nad zbraněmi. Uvedl, že subjektivní stránku stěžovatele ani omyl, jakožto skutečnost subjektivní povahy, nelze vzhledem ke skutkové podstatě přestupku považovat za relevantní skutečnosti, které by snižovaly závažnost jednání stěžovatele. Odkázal také na rozhodnutí policejního prezidia, které uvedlo, že vzhledem k dlouholeté praxi stěžovatele v oboru přepravování zbraní nelze považovat přestupek za náhodné porušení povinnosti. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje. Odpovědnost právnické osoby je koncipována jako odpovědnost objektivní. Nerozhodné je také jednání v omylu, jež se vztahuje k subjektivní stránce přestupku. Stěžovatel se přestupku dopustil již samotným porušením povinnosti stanovené mu zákonem o zbraních tím, že zbraně na území České republiky dovezl bez povolení. Je přitom nerozhodné, zda stěžovatel dříve disponoval platným povolením k přepravě zbraní. Z rozhodnutí žalovaného je tak zřejmé, jakým způsobem vyhodnotil tvrzené neúmyslné jednání stěžovatele, z jakého důvodu jej nepovažoval za polehčující okolnost a z jakého důvodu nemá vliv na posouzení výše uložené pokuty. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozhodnutí žalovaného z tohoto důvodu nezákonným.

[19] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem i žalovaným námitku, že systém CRZ v době spáchání přestupku umožňoval zadání neplatného povolení, přičemž měsíc po pochybení stěžovatele ho správce systému nastavil tak, že do něj již nelze neplatná povolení zadat. Zvýšení uživatelské přívětivosti systému CRZ spočívající v nezobrazování neplatných povolení nelze považovat za relevantní skutečnost, která by mohla mít vliv na stanovení výše pokuty.

[20] Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že nevypořádání námítky stran toho, že se jednalo o první pochybení stěžovatele, nepovažoval za důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami nevypořádá, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na stěžejní námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námítky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).

pokračování

[21] Žalovanému lze sice vytknout, že se k uvedené námitce explicitně nevyjádřil, Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že se v daném případě nejedná o skutečnost způsobující nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal žádné polehčující okolnosti. Za polehčující okolnost tedy nepovažoval ani skutečnost, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání poprvé. Lze dovodit, že policejní prezidium ani žalovaný nepovažovali prvotní pochybení stěžovatele za okolnost mající vliv na stanovení výše pokuty. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou právní závěry, a nelze jej proto považovat za nepřezkoumatelné.

[22] Ve vztahu k výše uvedenému městský soud příhodně poukázal na to, že žalovaný i policejní prezidium naopak posoudili dlouholeté působení stěžovatele na trhu se zbraněmi jako přítěžující okolnost. Policejní prezidium k tomu na str. 23 svého rozhodnutí uvedlo, že *„považuje za přítěžující okolnost, že se v daném řízení jedná o společnost, která již má dlouholetou praxi ve vývozu i dovozu zbraní. Od této společnosti se právem očekává, že bude dodržovat jednotlivá právní ustanovení zákona o zbraních, neboť zbraně jsou součástí jeho podnikání, a je tedy i v jeho zájmu, aby toto podnikání probíhalo v souladu s tímto zákonem. Zkušenosti a znalosti z dlouholetého působení v oblasti zbraní a střeliva by měly držitelé ZL sloužit natolik, že by k takové skutečnosti, dovozu 45 ks zbraní ze státu Německo na území České republiky, bez povolení příslušného útvaru policie, nemělo vůbec dojít. Zbraně jsou svou povahou způsobitelné vážně ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost a zákonodárce právem od držitele ZL očekává plnění jednotlivých ustanovení zákona o zbraních tak, jak jsou zákonem o zbraních stanoveny.“* Zdejší soud považuje citovanou argumentaci za racionální a logickou. Stěžovatel je podnikatelem v oboru zbraní a střeliva již od roku 2004. S ohledem na dlouholetou praxi stěžovatele a předmět jeho podnikání lze od stěžovatele vyžadovat nejen vyšší míru znalosti povinností stanovených mu zákonem o zbraních, ale také vyšší míru obezřetnosti a pečlivosti při jejich plnění. Neobstojí proto námitka stěžovatele, že závěr, že se stěžovatel měl jako zavedený profesionál vytýkaného jednání vyvarovat, je absurdní a způsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu přihlédl k dlouholeté praxi stěžovatele v oblasti dovozu a vývozu zbraní jako k přítěžující okolnosti.

[23] K dalšímu souboru námitek, týkajících se nesprávného postupu příslušného policejního útvaru, Nejvyšší správní soud předně uvádí, že se v podstatné míře shodují s námitkami uplatněnými stěžovatelem v kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8 A 34/2021 - 64, o které bylo zdejším soudem pravomocně rozhodnuto rozsudkem č. j. 2 As 94/2023 - 24. Ačkoliv stěžovatel namítá, že se jedná o skutečnosti rozhodné pro posouzení výše pokuty, převážně se jedná se o námitky směřující do viny stěžovatele za spáchání přestupku.

[24] K povinnosti vyzvat stěžovatele podle § 37 s. ř. k odstranění vad podání a k povaze úkonu hlášení o přepravě se zdejší soud ve věci stěžovatele vyjádřil v rozsudku č. j. 2 As 94/2023 - 24 v bodu 18 a 19. Uvedl, že *„[s]těžovatelka se snaží na základě zavádějící interpretace různých právních norem přesvědčit soud, že policie je povinna v návaznosti na hlášení dle § 50 odst. 7 zákona o zbraních zkontrolovat, že jsou splněny všechny podmínky*

pro uskutečnění oznámené přepravy, a implicity stvrdit (tím, že neučiní výzvu dle § 37 odst. 3 s. ř.), že přepravu lze provést. Stěžovatelkou konstruovaný „systém“ kontroly ovšem nemá žádný zákonný základ a navíc je v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy. Zákon o zbraních sice nevylučuje použití správního řádu, nicméně § 37 s. ř. je použitelný na procesní úkony účastníků řízení, typicky v rámci správního řízení. Ohlášení přepravy dle § 50 odst. 7 zákona o zbraních ovšem není procesním úkonem, který by byl učiněn ve správním řízení nebo směřoval k vydání osvědčení, potvrzení či sdělení (ve smyslu části čtvrté správního řádu), nýbrž jde o prostředek ke splnění zákonné povinnosti držitele licence, která nemá procesní charakter. Ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. směřuje k tomu, aby byly odstraněny takové vady podání, které brání jeho věcnému posouzení. Toto ustanovení ovšem neslouží k ověření, že podání splňuje po obsahové stránce všechny náležitosti potřebné k tomu, aby mu bylo vyhověno. Stěžovatelka se tedy nejenže nesprávně dovolává aplikace § 37 s. ř. na posuzovanou situaci, ale i nesprávně vykládá podstatu poučovací povinnosti správního orgánu podle odst. 3 tohoto ustanovení.“

[25] V bodu 20 citovaného rozsudku se zdejší soud zabýval povinností příslušného policejního útvaru reagovat na hlášení o přepravě. Konstatoval, že „[s]myslem ohlášení je informovat příslušný útvar policie o potenciálně rizikové činnosti tak, aby měl možnost chránit veřejný zájem spočívající v ochraně života, zdraví, majetku, veřejného pořádku či bezpečnosti. Tento orgán může vydat rozhodnutí za účelem ochrany těchto hodnot (§ 50a odst. 4 zákona o zbraních), nicméně se tak stát nemusí. Již samotná lhůta, ve které má být ohlášení učiněno (nejpozději 1 hodinu před započítáním přepravy), nasvědčuje tomu, že smyslem hlášení není vyvolat kontrolu splnění podmínek pro přepravu zbraní za účelem jejich dovozu, ale umožnit správnímu orgánu bezprostředně reagovat na konkrétní faktické problémy při samotné přepravě. Jinými slovy, zákon předpokládá, že bezprostředně po ohlášení dojde k samotné přepravě zbraní, ohlášení má pouze vytvořit prostor pro případné operativní usměrnění průběhu přepravy tak, aby byl zajištěn nejen její hladký průběh, ale i ochrana veřejného zájmu. Neobstojí proto obrana stěžovatelky, že pokud by byla v návaznosti na provedené hlášení upozorněna útvarem policie na uplynutí platnosti povolení, nemusela v konečném důsledku přepravu uskutečnit.“

[26] Konečně v bodu 21 citovaného rozsudku odmítl zdejší soud, že by se policejní útvar jakýmkoliv způsobem podílel na přestupku spáchaném stěžovatelem. Poukázal na to, že „[j]e sice pravdou, jak tvrdí stěžovatelka, že hlášení není samoúčelné. Jeho smyslem ale není kontrola platnosti povolení k přepravě zbraní či splnění dalších povinností podnikatele se zbraněmi. To, zda stěžovatelka splňovala všechny předpoklady pro uskutečnění přepravy zbraní za účelem jejich dovozu, si musela vyhodnotit sama. Útvar policie, jemuž učinila oznámení, nenese žádný podíl na porušení povinnosti dle § 50 odst. 1 zákona o zbraních ze strany stěžovatelky. Jeho jednání tedy nepředstavuje okolnost, která by zprošťovala stěžovatelku odpovědnosti za přestupek.“

[27] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů zdejšího soudu vyslovených v rozsudku č. j. 2 As 94/2023 - 24 odchýlit, a výše uvedené námitky proto shledal nedůvodnými též ve vztahu posouzení přiměřenosti uložené pokuty. Městský soud nepochybil, pokud se námitkami podrobně nezabýval, ale pouze v bodu 26 svého rozsudku odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 8 A 34/2021 - 64, ve kterém byly předmětné námitky náležitě vypořádány. Námitky týkající se povinnosti policejního orgánu reagovat v určité lhůtě na hlášení o přepravě a podílu policejního útvaru na

pokračování

porušení povinností stěžovatelem městský soud vypořádal v bodu 41 svého rozsudku. Lze shrnout, že policejní útvar nebyl povinen na hlášení o přepravě učiněné stěžovatelem jakkoliv reagovat, natožpak v určité lhůtě. Rovněž neměl povinnost stěžovatele vyzvat k odstranění vady podání spočívající v uvedení neplatného povolení do hlášení o přepravě. Policejní útvar se nijak nepodílel na spáchání předmětného přestupku. Naopak stěžovatel musel sám vyhodnotit, zda splňuje všechny předpoklady pro uskutečnění přepravy zbraní v souladu se zákonem. Správní orgány ani městský soud tedy nepochybili, pokud k postupu policejního útvaru při zpracování hlášení o přepravě nepřihlíděly jako k polehčující okolnosti při stanovení výše pokuty. Jejich rozhodnutí proto nelze označit za nezákonná. Nezákonným nečiní rozsudek městského soudu ani konstatování, že vadné hlášení o přepravě učiněné jeden den před jejím uskutečněním jde k tíži stěžovatele.

Námítky k přestupku podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních

[28] Podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních *se držitel zbrojní licence skupiny A až J dopustí přestupku tím, že neohlásí změnu ráže zbraně nebo opravu zbraně podle § 39 odst. 1 písm. q).* Dle § 39 odst. 1 písm. q) téhož zákona *je držitel zbrojní licence skupiny A až J povinen ohlásit do 10 pracovních dnů příslušnému útvaru policie změnu ráže zbraně nebo opravu zbraně mající za následek změnu kategorie zbraně.*

[29] Stěžovatel předně poukazuje na to, že všechny zbraně řádně zaevidoval bezprostředně po jejich přepravě do České republiky do systému CRZ a uvedl do něj i veškeré další informace o nakládání s těmito zbraněmi. Z toho dovozuje, že policie byla fakticky o změně ráže zbraně informována, a nenastalo tak žádné narušení ani ohrožení pořádku ve státní správě na úseku zbraní a střeliva. S uvedenou argumentací stěžovatele se náležitě vypořádal žalovaný, když uvedl, že § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních stanovuje povinnost ohlásit změnu ráže zbraně příslušnému útvaru policie (tj. krajskému ředitelství policie), nikoliv pouze správci systému CRZ (policejní prezidium). Nejvyšší správní soud připomíná, že k vyvození odpovědnosti za přestupek postačí porušení či nesplnění povinnosti stanovené zákonem. K dokonání přestupku došlo již tím, že stěžovatel v rozporu s § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních příslušnému útvaru policie neohlásil změnu ráže zbraně, v důsledku čehož došlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterým je nakládání se zbraněmi a střelivem v souladu se zákonem o zbraních v zájmu ochrany vnitřního pořádku a bezpečnosti. Stěžovatelem uváděné skutečnosti proto nelze považovat za podstatné pro stanovení výše pokuty.

[30] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že se městský soud nevypořádal s nesprávnými východisky policejního prezidia pro určení výše pokuty za předmětný přestupek. Městský soud se s touto námitkou vypořádal v bodu 44 napadeného rozsudku, když uvedl, že ze systematiky celého rozhodnutí je zřejmé, že policejní prezidium nekladlo k tíži stěžovatele skutečnosti uvedené na str. 23 prvostupňového rozhodnutí. Z rozsudku městského soudu je přitom zřetelné, že systematikou rozhodnutí rozumí na sebe navazující skutečnosti odůvodňující výši uložené pokuty, resp. odůvodnění rozhodnutí o stanovení výše pokuty jako celek. Ačkoliv lze stěžovateli přisvědčit, že se městský soud k námitce vyjádřil pouze stručně, uvedené nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Odůvodnění rozsudku je totiž vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném

argumentačním systémem, z něhož rozumně plynou právní závěry. Městský soud vystihl podstatu věci a uceleně se vypořádal s argumentací stěžovatele vznesené v žalobě. Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[31] Pokud stěžovatel namítá, že policejní prezidium ve svém rozhodnutí formuluje neexistující protiprávní postup stěžovatele, přičemž jej následně zohlednilo při stanovení výše pokuty, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se s touto námitkou řádně vypořádal již žalovaný na str. 28 svého rozhodnutí. Sporný postup stěžovatele měl spočívat v tom, že ihned po provedení změny ráže s těmito zbraněmi nakládal jako se zbraněmi kategorie D, aniž by změnu jejich ráže ohlásil policejnímu útvaru. Žalovaný k tomu uvedl, že tuto zmínku je třeba vykládat v kontextu celého odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Policejní prezidium popsalo postup stěžovatele s odkazem na nepravomocné rozhodnutí Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva ze dne 15. 4. 2019, kterým byla část zbraní zařazena do kategorie D. Toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno a zbraně byly zařazeny do kategorie C. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je ovšem zřejmé, že policejní prezidium z této okolnosti (změny kategorizace zbraní) při stanovování výše pokuty nevycházelo a nepřihlédlo k ní jako k přitěžující okolnosti. Podstatné bylo pouze to, že stěžovatel provedl na zbraních úpravy měnící jejich ráži a tuto skutečnost v zákonné lhůtě policii neoznámil. Prvostupňové rozhodnutí nelze z uvedeného důvodu shledat nezákonným. Stanovení okamžiku, ve kterém došlo ke změně kategorie zbraně, není pro posouzení věci rozhodné, a zdejší soud se touto námitkou proto nezabýval.

[32] Namítané nepřesnosti na str. 23 až 25 prvostupňového rozhodnutí vztahující se k přestupkům, o nichž byla řízení zastavena, považuje zdejší soud za zjevné nesprávnosti nezpůsobující nezákonnost rozhodnutí. Z rozhodnutí jako celku je zřejmé, že k nim při stanovení výše pokuty nebylo přihlédnuto. Policejní prezidium na str. 25 výslovně uvedlo, že pro stanovení výše pokuty vzalo v úvahu zastavená řízení o přestupcích, přičemž uvádí i jejich konkrétní výčet. Poukazuje také na to, že v řízení bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil dvou závažných přestupků. Tvrzení stěžovatele, že policejní prezidium vycházelo při stanovení výše pokuty i ze zastavených řízení o přestupcích, je třeba odmítnout. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že pokuta byla uložena pouze za dva přestupky, přičemž pouze tyto přestupky byly podrobně hodnoceny. U každého z nich policejní prezidium uvedlo, ke kterým skutečnostem při stanovení výše pokuty přihlédlo a které naopak považovalo za nerelevantní. Městský soud proto nepochybil, když konstatoval, že ze systematiky prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že policejní prezidium při určení výše pokuty nepřihlédlo k jednáním uvedeným na str. 23 až 25 odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Námítky týkající se zákonnosti a přiměřenosti pokuty

[33] Stěžovatel je přesvědčen, že pokuta uložená správními orgány měla být uložena v nižší výši. Z tohoto důvodu považuje pokutu za nepřiměřenou, nesprávnou a nezákonnou. Nejvyšší správní soud předepisuje, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře správního uvážení (diskrečního práva správního

pokračování

orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, podléhá oblast správního uvážení soudní kontrole pouze omezeně. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo uvážení zneužil (např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008 - 60, ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 4 As 230/2020 - 45). Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 - 58). Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu (např. rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005 - 59, a ze dne 17. 10. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 156).

[34] Policejní prezidium při stanovení výše pokuty nejprve shrnulo dosavadní průběh přestupkového řízení. Poté podrobně citovalo skutečnosti, které byly k přestupkům zjištěny v pravomocném rozhodnutí policejního prezidia ze dne 10. 8. 2020, kterým bylo rozhodnuto o vině stěžovatele. Při samotném stanovení pokuty přihlédl k závažnosti přestupků spáchaných stěžovatelem a k jejich následkům. Za nejzávažnější spáchaný přestupek považovalo dovoz zbraní bez povolení. Míru společenské škodlivosti hodnotilo s ohledem na oblast podnikání stěžovatele, ve které je vyžadována vysoká obezřetnost. Neshledalo žádné okolnosti, které by stěžovateli bránily k dodržení povinností stanovených v § 50 odst. 1 a § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních. Odmítlo nevědomé porušení povinností ze strany stěžovatele. Neshledalo tak žádné polehčující okolnosti. Za přitěžující okolnost považovalo, že se jedná o společnost s dlouholetou praxí v oblasti vývozu i dovozu zbraní. Přihlédl k tomu, že řízení o některých přestupcích byla zastavena a stěžovatel byl shledán vinným pouze ze spáchání dvou shora uvedených přestupků. Rovněž zohlednilo ekonomickou situaci stěžovatele. Z účetní závěrky za rok 2020 je patrné, že stěžovatel je schopen uhradit stanovenou pokutu, aniž by bylo jakkoliv ohroženo jeho další podnikání. Výše pokuty naplňuje preventivní i represivní funkci správního trestu, přičemž převažuje především výchovný charakter. Stanovená pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a při spodní hranici. Uvedené zdůvodnění výše uložené sankce považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující, zohledňující individuální okolnosti případu a povahu a závažnost přestupku.

[35] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí stran neposouzení závažnosti stěžovatelem spáchaných přestupků. Policejní prezidium uvedlo, že závažnost přestupku dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních spatřuje v jednání stěžovatele, který nepožádal příslušný útvar policie o

vydání povolení k dovozu uvedených zbraní, a dovoz tak učinil bez řádného povolení. Účelem této povinnosti je zachování přehledu o zbraních, které dosud nejsou na území České republiky evidované nebo registrované, a přehledu o případné manipulaci s nimi. Následkem jednání došlo k nežádoucímu stavu, který narušil výkon státní správy. Stěžovatel dovozem zbraní bez povolení porušil také zájem společnosti spočívající v tom, že zbraně a střelivo jsou způsobilé vážně ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost. Policejní prezidium proto shledalo jeho jednání velmi závažným. Závažnost přestupku dle § 76 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních shledalo policejní prezidium ve skutečnosti, že stěžovatel prokazatelně provedl změnu ráže zbraně, aniž by tuto změnu ohlásil příslušnému útvaru policie, a tím ztížil výkon státní správy na úseku zbraní a střeliva. V posuzovaném případě šlo o takovou změnu ráže, která měla zároveň za následek i možnou změnu kategorie zbraně. Závažný byl také počet zbraní (44 ks), u kterých neohlásil změnu ráže. Závěrem uvedlo, že prokázaná jednání jsou velmi závažná, přičemž mají jednoznačně vliv na míru společenské škodlivosti. Porušování jednotlivých ustanovení zákona lze považovat ze strany stěžovatele s ohledem na jeho dlouholetou praxi za společensky nepřípustné a škodlivé. Bylo dostatečně prokázáno porušení chráněného zájmu společnosti na dodržování povinností stěžovatelem uložených mu zákonem o zbraních. Za nejzávažnější prokázaný přestupek přitom považovalo neoprávněný dovoz 45 ks zbraní na území České republiky. S výše uvedeným hodnocením se ztotožnil i žalovaný ve svém rozhodnutí. Rovněž městský soud se ztotožnil s hodnocením povahy a závažnosti spáchaných přestupků v rozhodnutí žalovaného.

[36] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal, že správní orgány dostatečně odůvodnily, které okolnosti spáchaní přestupků považovaly za stěžejní pro stanovení výše pokuty, a jakým způsobem je zohlednily. Pokud k některé okolnosti nepřihlédly, uvedly, z jakého důvodu tak učinily. Dostatečně také odůvodnily, v čem spatřují vysokou závažnost stěžovatelem spáchaných přestupků. Prvostupňové rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného zdejší soud proto neshledal nepřezkoumatelnými. Stejně tak není vadou nepřezkoumatelnosti zatížen ani napadená rozsudek, který se náležitě vypořádal se všemi námitkami stěžovatele stran zákonnosti a správnosti uložené pokuty.

[37] Stěžovatel dále namítá, že pokuta uložená prvostupňovým rozhodnutím za dva přestupky ve výši 200.000 Kč je v rozporu s § 90 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), a to ve vztahu k výši pokuty 250.000 Kč uložené stěžovateli původně příkazem policejního prezidia ze dne 14. 2. 2019 za jiné přestupky. Není přípustné, aby byl stěžovatel nejdříve rozhodnutím policejního prezidia ze dne 18. 4. 2019 uznán vinným za tři přestupky, prvostupňovým rozhodnutím za dva přestupky, avšak v obou případech se shodnou výší pokuty 200.000 Kč. Totéž platí i o prvostupňovém rozhodnutí ve srovnání s rozhodnutím policejního prezidia ze dne 10. 8. 2020, jímž byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 300.000 Kč za pět přestupků.

[38] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že příkazem ze dne 14. 2. 2019 byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 250.000 Kč za tři přestupky, přičemž jedním z nich byl i nyní projednávaný přestupek dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních. Rozhodnutím policejního prezidia ze dne 18. 4. 2019 byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 200.000 Kč za totožné přestupky jako v příkazu. Naposledy uvedené rozhodnutí však

pokračování

bylo v důsledku rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 21. 8. 2019 zrušeno a vráceno policejnímu prezidiu k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2020 uložilo policejní prezidium stěžovateli ve společném řízení o pěti přestupcích pokutu ve výši 300.000 Kč. Jedná se přitom o jediné rozhodnutí, kde bylo rozhodováno jak o přestupku dle § 76d odst. 8 písm. a) zákona o zbraních, tak o přestupku dle § 76d odst. 1 písm. q) téhož zákona. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 1. 2021 potvrdil výroky o vině za spáchání nyní projednávaných přestupků, avšak zrušil výrok o uložení pokuty. Policejní prezidium proto rozhodlo o uložení pokuty za předmětné přestupky znova a prvostupňovým rozhodnutím uložilo stěžovateli pokutu ve výši 200.000 Kč. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[39] Z výše uvedeného vyplývá, že příkazem ze dne 14. 2. 2019 i rozhodnutím policejního prezidia ze dne 18. 4. 2019 byla stěžovateli uložena pokuta za soubor jiných přestupků, než za které byla stěžovateli uložena pokuta uložená prvostupňovým rozhodnutím. Totéž lze uvést i o rozhodnutí policejního prezidia ze dne 10. 8. 2020, ve kterém byla uložena pokuta za dva nyní projednávané přestupky spolu se třemi dalšími přestupky (řízení o těchto přestupcích byla následně zastavena). Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poukázat na to, že stěžovateli byla pravomocně uložena pokuta až prvostupňovým rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím žalovaného. Ostatní stěžovatelem zmiňovaná rozhodnutí tak nejsou předmětem soudního přezkumu a byla zrušena. I přes to se však žalovaný na str. 32 až 35 napadeného rozhodnutí a městský soud v bodech 45 až 47 napadeného rozsudku s námitkami stěžovatele řádně vypořádali. Nejvyšší správní soud se s jejich hodnocením ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na rozhodnutí žalovaného a městského soudu. Ve stručnosti uvádí, že výše namítanými rozhodnutími bylo rozhodováno o jiných souborech přestupků. Za rozhodující skutečnost přitom nelze považovat pouhý počet trestaných přestupků, nýbrž závažnost každého z nich. Ačkoliv byla řízení o některých přestupcích zastavena, správní orgány předešlely ve svých rozhodnutích konkrétní důvody, pro které bylo na místě uložit stejnou výši pokuty, ačkoliv bylo rozhodováno o jiném počtu přestupků. Správní orgány tak při stanovení výše pokuty postupovaly v souladu se svým diskrečním oprávněním. Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě správní orgány překročily zákonem stanovené meze správního uvážení, vybočily z nich, nebo jej zneužily. Výsledná pokuta je nižší, než pokuta uložena stěžovateli příkazem ze dne 14. 2. 2019. Nebyla tedy uložena v rozporu s § 90 odst. 3 zákona o přestupcích. Stejně tak nelze považovat pokutu uloženou stěžovateli za přísnější než pokuty uložené ve stěžovatelem zmiňovaných rozhodnutích. Správní orgány se při stanovení výše pokuty nedopustily žádného pochybení, pro které by bylo možné shledat jejich rozhodnutí nezákonnými.

[40] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány při stanovení výše pokuty zohlednily kritéria potřebná pro její individualizaci, postupovaly v souladu se zásadami pro ukládání správních trestů, jejich úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky. Nepřekročily meze správního uvážení a pokutu uložily v zákonném rozmezí. Rovněž se zabývaly tím, zda pokuta není pro stěžovatele likvidační. Městský soud poté dospěl k závěru, že uložena pokuta není zjevně nepřiměřená, a neshledal proto důvod k využití moderačního oprávnění. Vycházel přitom ze skutečnosti, že pokuta byla uložena ve výši odpovídající jedné pětině horní hranice zákonné sazby, která pro oba předmětné přestupky činí 1.000.000 Kč. Výše uložené

pokuty je odůvodněna značnou závažností stěžovatelem spáchaných přestupků. S tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Uložená pokuta je adekvátní a spravedlivá, odpovídá závažnosti spáchaných přestupků.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[42] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu